

LBRIS

Editor:

Hadrian Mateescu

Redactor:

Brândușa Zărnescu

Concept grafic:

Silvia Olteanu

Corector:

Dorina Lipan

DTP:

Mihaela Mănoiu

Copyright © Horia Tecuceanu, 1974

Copyright © 2021 Publishing Solutions

Este interzisă reproducerea integrală sau parțială a lucrării,
sub orice formă, fără permisiunea scrisă a editurii.

Toate drepturile rezervate.

Publisol

Casa Presei Libere, Corp A3-A4, Etaj 1

Tel.: 021.336.36.33

E-mail: office@publisol.ro

Găsiți cărțile noastre pe www.publisol.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TECUCEANU, HORIA

Căpitanul Apostolescu și identificarea / Horia Tecuceanu. -

Petrești : Publisol, 2021

ISBN 978-606-9605-00-4

821.135.1

We know
books

Căpitanul Apostolescu și identificarea

HORIA TECUCEANU

Publisol

Partea întâi

- Capitolul I: *Descoperirea* | 7
- Capitolul II: *Primele constatări* | 10
- Capitolul III: *Apostolescu cere un răgaz* | 14
- Capitolul IV: *O concluzie indubitabilă* | 19
- Capitolul V: *Temerile lui Apostolescu* | 27
- Capitolul VI: *Primii pași* | 33
- Capitolul VII: *Locul crimei* | 40
- Capitolul VIII: *Povestea cearșafurilor* | 52
- Capitolul IX: *Direcționarea cercetărilor* | 65
- Capitolul X: *Scrisoarea* | 69
- Capitolul XI: *Tina Anghelescu* | 75
- Capitolul XII: *Titi Săndoi* | 82
- Capitolul XIII: *Suspectul* | 95
- Partea a doua
- Capitolul XIV: *Apostolescu vrea să se retragă* | 105
- Capitolul XV: *Harry Holliday* | 113
- Capitolul XVI: *Supraveghetoarea* | 122
- Capitolul XVII: *Investigații de rutină* | 130

- Capitolul XVIII: *Două piste* | 142
- Capitolul XIX: *Descoperirea autoturismului* | 148
- Capitolul XX: *O concluzie firească* | 154
- Capitolul XXI: *Colaborarea* | 163
- Capitolul XXII: *Femeia cu părul roșu* | 167
- Capitolul XXIII: *Un martor discret* | 183
- Capitolul XXIV: *Surpriza* | 193
- Capitolul XXV: *Depistarea urmelor* | 198
- Capitolul XXVI: *Escaladarea* | 205
- Capitolul XXVII: *Capturarea* | 216
- Capitolul XXVIII: *Interogatoriul* | 230
- Partea a treia
- Capitolul XXIX: *Reîntoarcerea la Constanța* | 253
- Capitolul XXX: *Domnul Fănel Niculescu* | 257
- Capitolul XXXI: *Al doilea suspect* | 262
- Capitolul XXXII: *Mărturie mincinoasă* | 268
- Capitolul XXXIII: *Mărturisirea* | 274
- Epilog | 286

Capitolul I

Descoperirea

Deși era ora patru după-amiază, mercurul din termometru continua să se mențină în jurul gradației 35.

Mai-marele galaxiei noastre dogorea atât de puternic, încât sergentul-major Mihai Tănase avu senzația că își ține capul într-un cuptor încins. Când rondul său ajunsese lângă plaja rezervată bărbaților, pe malul lacului Techirghiol, se opri și își scoase cascheta. În timp ce își îndepărta cu batista transpirația de pe frunte, privi puzderia de oameni care, împachetați în nămol, se prăjeau sub nemiloasele raze solare. Cei care se bălăceau în apa ghiolului nu depășeau numărul degetelor de la o mână.

Uitându-se cu invidie la ei, lăsă să-i scape un oftat, pentru ca apoi, întorcându-le spatele, să-și reia cursa de inspectare a sectorului său. Traversă calea ferată și, legănându-se moleșit de arșiță, porni spre Eforie Sud.

Tocmai se întreba dacă va găsi acolo, în piață, suficientă apă pentru a-și potoli setea, când, intempestiv, auzi în spate strigăte de ajutor.

Se răsuci brusc pe călcâie și-l căută cu privirea pe cel care strigase. Îl descoperi, după felul în care gesticula, printre cei care se scaldau. Străbătu așa-zisa faleză a lacului, coborî și reapăru din șanțul cu buruieni, traversă din doi pași calea ferată și, aruncându-și cascheta pe bolovanii de taluzare a malului, plonjă, de sus, de la trei metri, în apă.

Abia în clipa în care unul dintre pietroaiile ascunse sub oglinda lacului îi provocă o durere arzătoare la

genunchiul stâng realizează că ceva nu era în regulă. Nu se opri însă, ci, înotând mai repede, străbătu cei zece-doisprezece metri care îl despărțeau de bărbatul care îl alarmase.

— Ce vă veni dom'le?! întrebă mânios Tănase, după ce-și lăsă picioarele să atingă fundul lacului. Doar n-o să-mi spuneți că era să vă înecați aici, unde apa n-ajunge nici până la umeri?

Interpelatul, livid și cu ochii măriți de groază, deschise gura de câteva ori, dar, ca într-un film mut, nu reuși să articuleze niciun sunet.

— Calmați-vă! Ce s-a întâmplat? insistă Tănase, de astă dată amuzat de spaima fără motiv a celui alt.

— Mă spălam de nămol și... și... Uitați-vă! îngăimă, înfiorat, cel întrebat, arătând cu brațul întins spre fundul lacului, la vreun metru depărtare.

Apropiindu-se, intrigat, de locul indicat, Tănase văzu un adult plutind între două ape. Capul, cu fața în jos, era mai coborât decât picioarele. Mai întâi, avu impresia că are de-a face cu un căutător de raci, de scoici sau naiba știe de ce altceva se poate găsi pe fundul unui lac. Apoi, în următoarea fracțiune de secundă, remarcă totala imobilitate a corpului; o nemișcare ce spunea suficient.

Subofiterul, țâșnind ca un arc, își trimise un braț în apă, și, prinzând înecatul de bărbie, îi trase capul în sus, cu speranța că-l va mai putea salva. Dar intervenția se dovedi tardivă.

Ajutat de câteva persoane, reuși cu greu să tragă cadavrul la țarm. Îndărătnicia cu care se opusese înecatul transportării sale se explică abia după ridicarea lui pe scândurile debarcaderului, când, din

cearșaful ce-i înfășura abdomenul, se rostogoli un bolovan de vreo douăzeci de kilograme.

Victima era un bărbat tânăr, până în 30 de ani, cu un corp athletic și o înălțime de un metru și șaptezeci de centimetri.

Îmbrăcămintea, îmbibată cu apă, se compunea dintr-un slip bleu-verzui, un maiou alb și un pulover din bumbac bleu. La acestea se mai adăuga cearșaful în care fusese vârat pietroiul ce țintuise cadavrul pe fundul lacului.

Fața cadavrului, din cauza descompunerii avansate, nu permitea distingerea trăsăturilor inițiale. Părul, negru și lung, nu mai opunea nicio rezistență la tracțiune și cădea cu ușurință.

Anunțați telefonic, procurorul, medicul legist și Miliția Judiciară începură cercetările.

În timpul cercetărilor efectuate pe mal, în apropierea locului unde fusese descoperit cadavrul s-a mai găsit o fâșie de pânză, lată de aproximativ cincisprezece centimetri și lungă de o sută treizeci.

Lăsându-se întunericul, s-a fixat locul fetei, prin schițe de plan și fotografii, și s-a decis efectuarea autopsiei.

Capitolul II

Primele constatări

A doua zi dimineață, medicul legist prezentă raportul necropsiei. Rezulta că victima decedase ca urmare a pătrunderii lichidului de submersiune (cu constituenții săi: plancton, nisip și nămol) în plămâni, în stomac și în sânge.

De asemenea, s-a constatat că victima, înainte de a muri, asfixiată prin înec, a suferit o fractură a craniului în regiunea tâmplei stângi.

Dantura cadavrului, nefiind afectată de intervenții stomatologice, excludea posibilitatea identificării pe această cale. Amprintarea cadavrului n-a fost posibilă, din cauza macerării impresiunilor papilare. S-a recoltat sânge pentru alcoolemie și pentru determinarea grupei sanguine.

Având în vedere gradul de alterare prin putrefacție, medicul legist aprecie că decesul s-a produs cu aproximativ șase zile în urmă.

În concluzie, expertiza medico-legală, ținând seama de natura fracturii craniene și de locul unde fusese găsit cadavrul, admitea posibilitatea unei sinucideri.

— Cum credeți că s-au petrecut faptele? i se adresă căpitanul Ilie Mureșan, șeful Judiciarului, lui Petre Negulescu, medicul legist, după ce termină de citit raportul necropsiei.

— Sinucigașul s-a aruncat în lac, de pe malul taluzat cu bolovani de granit, fără să știe că adâncimea apei este sub o jumătate de metru. Urmare a acestui plonjeu, s-a ales cu rana de la arcada stângă

și a leșinat. După toate probabilitățile, din cauza faptului că a fost continuu udat de apa lacului, leșinul a fost de scurtă durată, zece-cincisprezece minute. Când și-a revenit din comoție, și-a atașat de abdomen pietroiul și a înaintat în apă până la adâncimea pe care a considerat-o potrivită intenției sale. Asta-i tot!

După ce medicul își termină expunerea, căpitanul Mureșan începu să-și frece gânditor ceafa cu mâna în care își ținea stiloul.

— Ascultă, doctore, zise el într-un târziu, dar altceva decât o sinucidere n-ar putea fi?

— Faptul că victima a murit asfixiată prin înec și natura răniilor craniene, care, după conturul ei, putea fi cauzată mai ales de o piatră colțuroasă, acreditează ideea suicidului.

Mureșan mormăi ceva, apoi zise:

— Nici cu identificarea nu prea ne-ai ajutat cine știe ce, ca să nu spun că deloc.

— Cum e sacu', e și peticu'! Data viitoare încercați să pescuiți sinucigașii mai repede, replică netulburat medicul.

— Probabil că ideal ar fi să-i pescuim înainte de a apuca să-și ia viața. În acest fel v-am scuti și de-un deranj, nu? îl ironiză căpitanul.

— Dacă te-aș contrazice, n-ai spune că sunt un ipocrit? replică medicul pe același ton.

— Când îmi dai grupa sanguină și alcoolemia?

— Măine-dimineață. Ce intenții ai cu sinucigașul?

— Ce intenții pot avea?! răspunse anchetatorul, nemulțumit. Mai întâi, să-i fac identificarea! Apoi, în funcție de asta, să vedem cât este de plauzibilă ipoteza sinuciderii.

— Ai totuși îndoieli?

— Recunosc că, în lipsa unei certitudini, nu duc lipsă de ele.

După ce rămase singur, căpitanul Mureșan începu să examineze lucrurile aduse de medicul legist. Maioul, puloverul și slipul nu-i spuseră nimic și le lăsă pe un scaun. Cearșaful avu un regim preferențial deoarece, printre petele de culoare verde, lăsate de mușchi și alge, descoperi urmele unei ștampile triumphiulare. Scoase o lupă și începu s-o cerceteze cu atenție. În interiorul triumphiului distinse patru inițiale: IEBC.

Lăsă cearșaful și trecu la examinarea fâșiei de pânză. Pe trei laturi, cele două mici și una dintre cele mari, fâșia era tivită la mașină; a patra latură, după ce o examină cu lupa, văzu că e mărginită de fire de bumbac rupte.

Vru s-o arunce pe scaun, unde se aflau și celelalte lucruri, dar se răzgândi. Așeză fâșia de pânză peste latura mică a cearșafului și văzu că se suprapune cu exactitate. Luă din nou lupa în mână și trecu la examinarea comparativă a tivurilor cearșafului și fâșiei de pânză. Constatând că sunt de același tip, o așeză pe scaunul din spatele biroului său. Își aprinse o țigară, trase câteva fumuri cu ochii fixați pe peretele din fața lui, apoi se decise.

Apăsă pe butonul interfonului.

— Ce doriți? se interesă o voce de femeie.

— Ce oameni avem disponibili în serviciu?

— Numai pe căpitanul Vasiliuc și pe plutonierul Grigore.

— Trimite-i la mine, ceru căpitanul închizând aparatul.

Vasiliuc era un bărbat uscățiv, cu ochii albaștri, iar plutonierul era voinic și tuciuriu.

Mureșan le arată scaunele din fața mesei sale de lucru și zise:

— Ieri, în lacul Techirghiol, pe plaja dinspre Eforie, a fost pescuit cadavrul unui bărbat...

— Omucidere? vru să știe căpitanul Vasiliuc.

— Doctorul Negulescu spune că-i sinucidere. Vreau să aflăm cine-i victima. Asupra ei nu s-au găsit niciun fel de acte. Tot ce știm e că s-a înecat cu aproximativ o săptămână în urmă și era înfășurat în acest cearșaf.

— Doriți să examinăm lista persoanelor dispărute?

— Nu. De asta am să mă ocup eu. De la voi vreau altceva, zise Mureșan făcându-le semn să se apropie de biroul lui și arătându-le ștampila triumphiulară de pe cearșaf. Asta vă spune ceva?

Plutonierul Grigore dădu afirmativ din cap.

— Sunt inițialele unei întreprinderi locale de construcții.

— Care are cămine pentru salariații ei?

— Da, tovarășe căpitan. În județ are nouă vile și trei cantine...

— Mă interesează numai căminele amplasate în apropierea lacului.

— Atunci putem vorbi numai despre vila Narcisa, situată la vreo optzeci de metri de lac.

— Perfect! Lucrurile par destul de simple. Vă duceți la vila respectivă și verificați dacă nu le lipsește vreun cearșaf, așa, ca ăsta. Totodată, încercați să aflați dacă în ultimul timp s-a remarcat absența vreunui locatar. Înțeles?

Cei doi subalterni salutară și părăsiră încăperea.

Capitolul III

Apostolescu cere un răgaz

— Ha, ha, ha..., râse cu satisfacție Mureșan, când îi văzu intrând în biroul său pe Apostolescu și pe Simionescu.

— De unde atâta voie bună, Iliuță? întrebă Apostolescu, în timp ce-și strângeau mâinile. Ai uitat că ai o afacere de omor neelucidată în termenul fatidic de treizeci de zile?

— Și IGM-ul s-a grăbit să ne sprijine prin trimiterea a doi „detectivi celebri“. Nu-i așa?

— Ce să vă fac? zise Apostolescu, tot pe un ton de glumă, în timp ce luau loc pe scaunele oferite. Chiar dacă nu vă cunoașteți întotdeauna meseria, IGM-ul tot vă iubește, doar nu-i sunteți copii vitregi, și vrea să vă ajute.

— Cum? Prin super-inspectorii?

— Fără aluzii! Că nu le pricep. Mai bine deșartă-ți sacul și spune în ce stadiu se află ancheta care ne-a adus la Constanța?

— Pe scurt, stânga-mprejur, direcția IGM! Afacerea a fost lămurită azi-noapte. Criminalul e arestat și dosaru-n drum spre procuratură. Așa că nu-mi rămâne decât să vă strâng mâna – nu la ușă, pentru că sunt băiat de treabă! – și să vă urez drum bun. Deci... la revedere! glumi el.

Apostolescu păru să nu-l fi auzit și, privind scrumiera din fața lui, care era atât de plină de scrum și de chiștoace, încât dădea pe dinafară, întrebă cu o politețe exagerată:

— În acest birou se poate fuma, tovarășe căpitan?

— La mine nu se fumează! Nu suport mirosul de țigări, se scuză, cu regret, Mureșan, în timp ce strivea țigara din care trăsese până atunci. Dar, întrucât sunteți musafiri, iar eu sunt băiat de familie bună, treacă de la mine, puteți fuma, consimți el în timp ce încerca să împrăștie cu palma norii de fum ce-l împresurau.

— Vă mulțumesc pentru excepție, dar așa nu merge..., își lăsa Apostolescu fraza neterminată.

— Cum adică... așa nu merge?

— Adică așa... fără cafea!

— Ei asta-i bună! Poate mai vreți și un Pepsi rece?

— Nu imediat, să nu se încălzească. După ce bem cafelele, replică netulburat Apostolescu.

— Domnii mai doresc și altceva? întrebă râzând Mureșan, după ce comandă prin interfon trei cafele și trei sticle cu Pepsi.

— Un singur Pepsi, pe căldura asta..., comentă Apostolescu plin de candoare.

— Și, admitând că v-aș mai oferi câte unul în plus, crezi că aș putea să scap de voi? se interesă Mureșan.

— Parcă poți să știi vreodată ce-ți rezervă viitorul! răspunde sceptic Apostolescu.

— Ascultă, Nicule, în definitiv, în loc să stați pe capul meu, n-ar fi mai bine să faceți o baie în mare și apoi să vă întoarceți de unde-ați venit? propuse căpitanul, după ce comandase alte trei sticle de Pepsi.

— Având în vedere primirea entuziastă pe care ne-ai făcut-o, ar fi nepoliticos dacă te-am lipsi, atât de repede, de prezența noastră!

— Bine, s-o luăm metodic, spuse Mureșan, simulând un calm forțat. De fapt, ce doriți de la mine?